

НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ

Магія Різдва, чарівники й чарівниці, які живуть у звичайній багатопверхівці, несподівана сонопортація загадкової Каті, кумедні витівки папуги Тафіка, підступний план лихого троя Гудокуса й таємничі зникнення батьків та, зрештою, неймовірний порятунк...

Усе це чекає на читача в казці про Рудого — кмітливого котика! Рудий як ніхто вміє мріяти й дивитися на всіх крізь призму любові, а ще — передавати цей дар іншим!

Діти, які мріють, виростають трішки чарівниками.
Не вірите? То прочитайте цю дивовижну історію!

ISBN 978-966-917-777-3

9 789669 177773

www.ridna-mova.com

Світлана Пухка, Катерина Кулик

Рудий

Історія друга. ЧАРІВНА

РУДИЙ

Історія друга
ЧАРІВНА

Світлана ПУХКА
Катерина КУЛИК
Катерина ДУДНИК

НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ

РУДИЙ

Історія друга ЧАРІВНА

Написали
Світлана ПУХКА
і Катерина КУЛИК

Намалювала
Катерина ДУДНИК

Київ 2021
«РІДНА МОВА»

Оце так посилка!

То був чудовий грудневий ранок. Небо світлішало, зірки поволі блідли, а хмари, склавши білосніжні пальці на пузатому рожевому небі, почали зазирати у вікна людей.

Поки всі спали, мама Лілія пекла свій традиційний штолен — кекс, у який окрім стандартних інгредієнтів — борошна, сиру, масла, яєць та меду, вона щедро додала родзинки, курагу, цукати і... ширу віру в дива, бо ж незабаром Різдво!

Раптом у вікно хтось постукав. Це райдужний папуга відчайдушно просився до квартири.

Щойно мама Лілія відчинила вікно, на підлогу кухні впав невеличкий пакунок з печаткою «Лапландія», а просто на нього — і знесилений папуга.

— Про поштових голубів чула, а от щоб папуги приносили пошту — вперше бачу! — розгублено промовила мама Лілія і посадила перелякану пташку на підвіконня.

— Щось холодом повіяло... — до кухні зайшов Левко. Хлопчик позіхнув і потягнувся. — А це що за пташка?

— Папуга. Він доставив нам бандероль! — блиснула зеленими очима матуся й показала на пакунок.

— Костюм супергероя! — вигукнув Левко.

— Чому саме костюм, чому супергероя?..

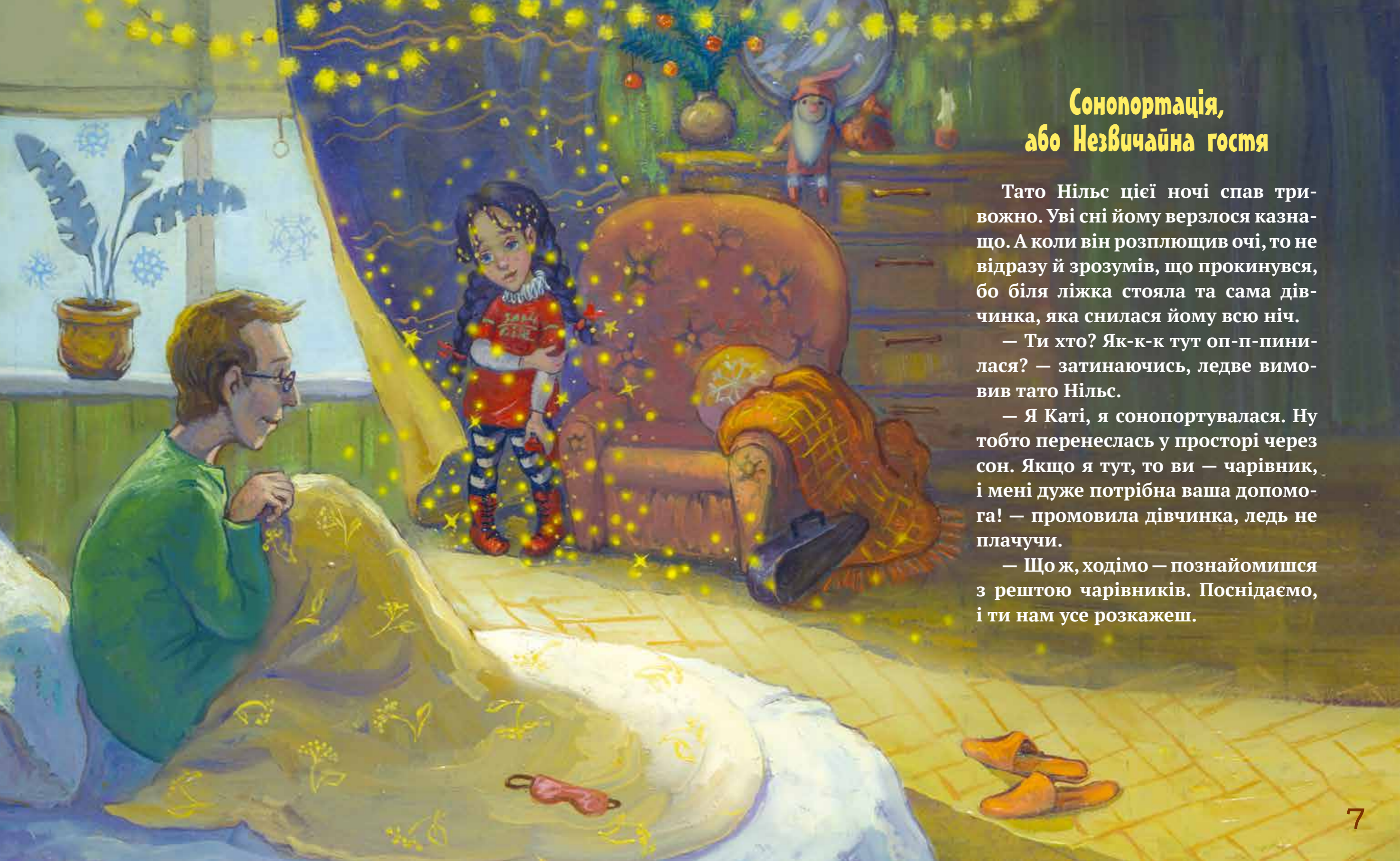
— Ну, просто мені цілу ніч снилося, що я супергерой і рятую світ! — усміхнувся Левко.

— Та ні, синку, зі світом усе гаразд. Це, либонь, твоя вчителька Єлизавета Степанівна шле нам новорічне вітання з Карпат. Тоді в пакунку — обіцяний чай.

«Ніякий це не чай і не костюм супергероя! Це єдине, що вдалося врятувати...» — чичиркнув папуга і знову заходився скубти травичку, яку мама Лілія вирощувала на підвіконні для Рудого.

«Ти ж папуга, а не кіт. Чому ж не говориш людською мовою? Не всі ж уміють чути думки тварин», — промуркотів папузі Рудий, поглядаючи на траву, яка тепер відростатиме ще довгенько.

— Усе гаразд, Рудий, здається, я його розумію, — поквапився помирити їх Левко. — То що саме вдалося врятувати?

Сонопортація, або Незвичайна гостя

Тато Нільс цієї ночі спав тривожно. Уві сні йому верзлося казнащо. А коли він розплющив очі, то не відразу й зрозумів, що прокинувся, бо біля ліжка стояла та сама дівчинка, яка снилася йому всю ніч.

— Ти хто? Як-к-к тут оп-п-пинилася? — затинаючись, ледве вимовив тато Нільс.

— Я Каті, я сонопортувалася. Ну тобто перенеслась у просторі через сон. Якщо я тут, то ви — чарівник, і мені дуже потрібна ваша допомога! — промовила дівчинка, ледь не плачучи.

— Що ж, ходімо — познайомишся з рештою чарівників. Поснідаємо, і ти нам усе розкажеш.

— Тафік! — вигукнула Каті й кинулася до папуги. — Дякувати Богу, ми разом, тепер на одну проблему менше.

Усі здивовано презирнулися, а Каті не вгавала:

— Ти теж сонопортувався? Кому з цих добрих людей ти приснився?

«Тільки не кажи, що я приснився котові. Ні, ні і ще раз ні! Я намагався сонопортуватися, але я тут, бо крилопортувався! І мало не замерз, поки долетів. Та зараз не про це. Трохи листів мені таки вдалося відбити у троля», — і папуга показав крилом на паперовий пакунок.

— Стоп, стоп, стоп. Ви хто? Які листи? Тролі навряд чи існують, на відміну від штолена і чаю, які он на столі холонуть! Усі мерщій за стіл! — утрутилася в розмову мама Лілія.

«Ну, про троля я посперечався б, а про штолен не стану! — чичиркнув папуга Тафік і зайняв місце за столом. — Зі штоленом і думається веселіше. Сідай, Каті, не соромся. Якраз і познайомися з усіма».

— Дідусь уже давно почав хвилюватися, бо раптом припинили надходити дитячі листи з новорічними бажаннями, — розказувала Каті.

— Твій дідусь що, Санта-Клаус? — пожартував Левко.

— Санта-Клаус чи Святий Миколай, як кому більше подобається, — спокійно відповіла дівчинка.

Левко мало не похлинувся чаєм від здивування. Виходить, її стильні лавандові коси, зелені, наче з кольоровими лінзами, очі та дивне вбрання — це не просто бажання вирізнятися з-поміж однолітків. Каті таки справді сонопортувалася.

«Звісно, що сонопортувалася, а як інакше вона опинилася б у спальні твоїх батьків, — не втримався з коментарем Тафік, який умів читати думки. — Я казав містеру Санті, не варто самому вирушати на пошуки зниклих листів. Це небезпечно. І ось тепер маємо те, що маємо. Зв'язок із Сантою обірвався. Він устиг лише повідомити, що натрапив на слід злого троля з його посіпаками. І все. Я летів за маячками Санти. Біля останнього і знайшов оцей пакуночок», — пояснив папуга і махнув крилом на листи.

«Усе, Левку, будеш цього року без роликів. Це ж і твій лист не дійшов до Миколая», — підсумував Рудий.

— Ніхто без подарунків не залишиться! — порушила сумну паузу мама Лілія, і п'ять пар очей здивовано поглянули на неї. — Тато Нільс обов'язково щось вигідає. Правда ж, любий?

— Кх-кх-кх, думаю, треба викликати Єлизавету Степанівну. Вона знається на таємничих викраденнях, — сказав тато Нільс і заходився телефонувати Левковій вчительці, а коли додзвонитись не вдалося, поправив на носі окуляри і протягнув: — Та-а-акс... Ану розкажіть мені більше про того троля!

— Троль Гидокус Третій Мерзосвітний, на прізвисько Гиденя. Це найпідступніше створіння у світі. Він мріє скинути Санта-Клауса і стати замість дідуса головним чарівником планети. Цього не можна допустити! — промовила тремтячим голосом Каті.

День як день, якби не...

Дорослі розійшлися по роботах, Левко побіг до школи, Каті й Тафік пішли відсипатися, а Рудий залишився хазяйнувати і... думати.

«Що ж їм потрібно, цьому трюю і його посіпакам? Ну не отримає Левко роликів. Ну не потрапить на роледром на день народження до однокласниці — дівчинки, якій він дуже симпатизує. А святкування заплановано якраз на День святого Валентина. Ну сумуватиме хлопець через це. Зі мною не гратиметься, а може, навіть поплаче крадькома, — міркував Рудий. — Стоп! То ось що потрібно тому лиходію: сум, злість і сльози дітей! Від них його сила. А от що йому точно не потрібно — щоб діти мріяли і писали листи Санті. Бо діти, які мріють, виростають трішки чарівниками, як Нільс і Лілія».

Раптом у двері подзвонили, перебивши міркування Рудого.

— Хто там? — сонно запитала Каті.

— Хто там?! Хто там?! — галасував Тафік.

— Скрипку не губили? — Рудий упізнав голос консержа, що чувся з-за дверей. — Щось частенько пан Нільс став забувати в таксі свій інструмент, скажу я вам! — трохи іронічно додав чоловік.

Коли Каті відчинила двері, на порозі стояв лише футляр зі скрипкою тата Нільса.

«Здається, почалося», — загадково й насторожено озвався Рудий.

Куди всі погілися?

— Тато неодмінно повернувся б по свою скрипку, а мама завжди попереджає, коли затримується! — тільки й примовляв Левко.

Хлопчик так швидко повернувся зі школи, що Рудий не встиг добре обдумати, що відбувається. Але в тому, що щось таки відбувається, котик не сумнівався. І те щось — дивне і лихе. Бо чому тоді в Левковій школі сьогодні не було охоронців, медсестри і навіть директорки? Невже всі одночасно похворіли чи пішли у відпустку? І знову ж таки — Нільс і Лілія: вони вже годину як мають бути вдома, і на дзвінки не відповідають.

«Неси, Левку, свій чарівний блокнот!» — підказав котик.

— Рудий, ти геній! — зрадів хлопчик. — І як я сам не здогадався?!

«Ну чому Рудий?.. Він же весь білий, окрім плямки на вусі!» — дивувався Тафік.

— Рудий, бо Рудий! Це довго пояснювати... — кинув Левко, продовжуючи писати в чарівному блокноті.

— І зараз це не на часі. Тафіку, ти замість теревенити, зосередься на тому, що вмієш найкраще. Спробував би прочитати думки всіх, кого ми не можемо знайти. Може, хоч щось дізнаємося...

— Цей блокнот справді чарівний. Його винайшов тато спеціально для секретного сімейного спілкування, — розповідав Левко, старанно виводячи знаки питання. — Такий мають усі в нашій родині. От зараз це повідомлення з'явиться в інших двох блокнотах.

«Не в двох, а в трьох», — виправив товариша Рудий.

— Точно! Єлизавета Степанівна! Як я про неї забув?

«Про вовка промовка!» — радісно чичиркнув Тафік, коли на порозі з'явилася Єлизавета Степанівна, тобто Лізі, як вона просила себе називати, коли поруч не було дорослих.

Левко з Рудим кинулися обіймати її так, ніби пів віку не бачили.

Коли пристрасті вляглися, Левко схвильовано запитав:

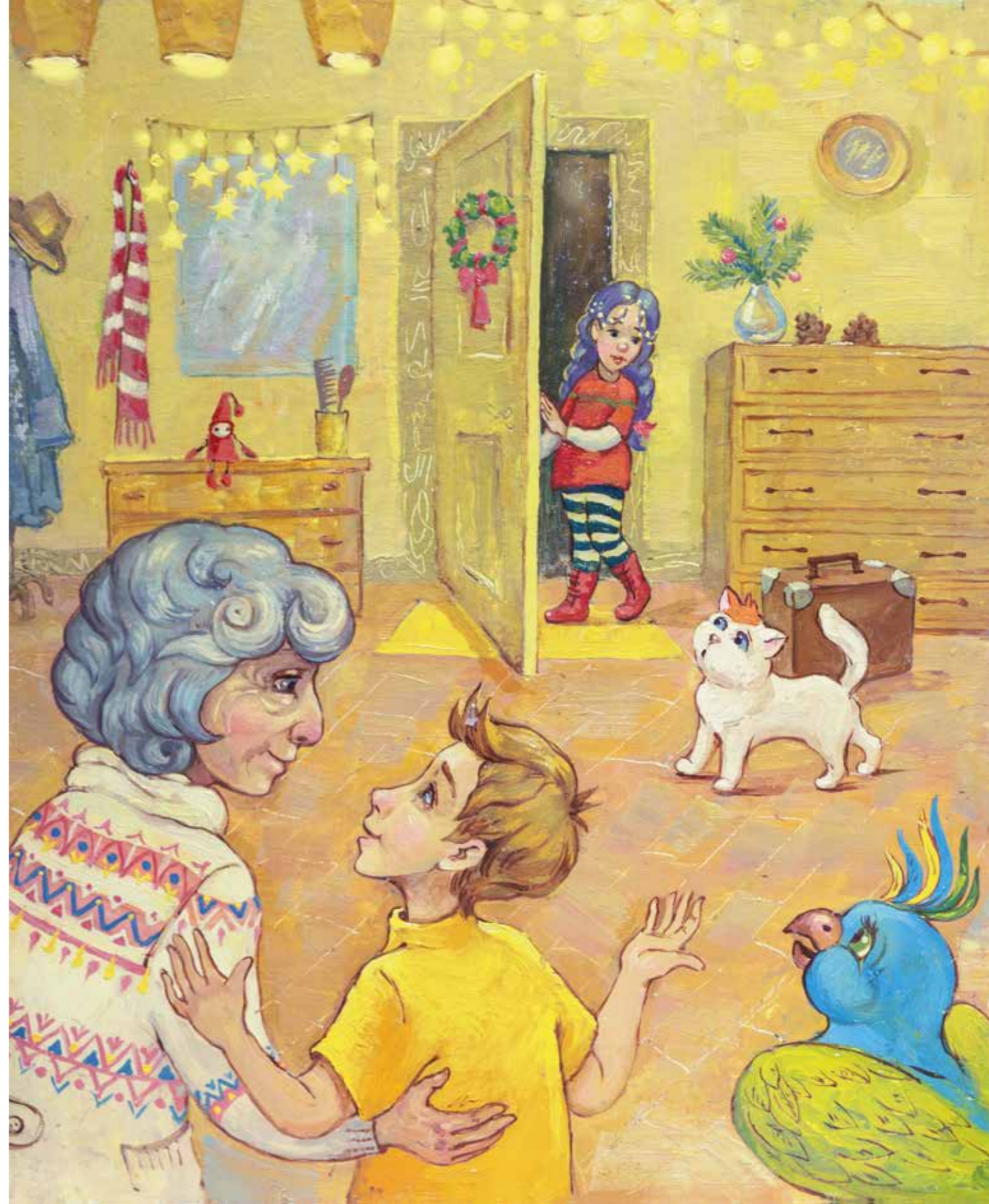
— А де Каті?

— Я тут. Спускалася на перший поверх, хотіла дещо перевірити.

— А що тут у вас відбувається? І де Лілія з Нільсом? У мене купа пропущених від Нільса, тож я і примчала. От тільки зайти в під'їзд ніяк не могла. Консьержа немає на місці, а впустила мене ця чарівна дівчинка з лавандовим волоссям, — Єлизавета Степанівна ніжно торкнулася кісок Каті.

— Я — Каті, онучка Санти, — відрекомендувалася Левковій вчительці дівчинка. — А це Тафік — мій чарівний папуга і старший помічник дідуся.

— І що ти перевірила? Щось з'ясувала? — нетерпляче запитав Левко в Каті, не звертаючи уваги на німий подив учительки.

— До під'їзду ви не могли зайти, — рішуче почала Каті, — бо в місті зникли всі дорослі. Я це запідозрила, коли консьєрж приніс скрипку. У вічко я побачила кремезного чоловіка, що тримав у руках футляр, а коли замить відчинила двері — на порозі був лише інструмент.

— Караул, людину вкрали! — чи то справді злякався, чи просто захотів зняти напругу гучним криком Тафік.

«Не людину, а людей. Усіх дорослих людей...» — підсумував Рудий.

— Усіх дорослих людей? Не лише моїх батьків? А як же Лізі, вона ж теж доросла?

«Доросла-то доросла, але досі пише листи Санті».

«Мо-ло-дець, Тафіку, розтлумачив. Мало вміти читати думки людей, треба ще й бути делікатним і проявляти емпатію!» — зауважив котик, хизуючись знанням психології.

«Шановна Єлизавето Степанівно! Я ніколи не посмів би так грубо втрутитися у ваш особистий простір, якби не вкрай важливі обставини! — з неабиякою повагою промовив Тафік. А тоді обернувся до котика і додав: — Як бачиш, я знаю, що таке емпатія. Просто час діяти!»

— Усе гаразд, мої любі. Я справді, скільки себе пам'ятаю, пишу листи Святому Миколаю. А нікому не розповідала про це, бо так хочеться, щоб... саме цьогорічне бажання здійснилося. Утім, думаю, можу зізнатися, що саме я просила у Святого Миколая.

— Не зараз, будь ласка! — трохи грубо перебив учительку Левко. — Треба негайно вирушати на пошуки батьків.

«Може, все ж дочекатися відповіді в блокноті? — запропонував котик. — Думаю, вони переглянули повідомлення. Просто чомусь не мають змоги відповісти».

— Я не можу чекати, Рудий! Буду на зв'язку через блокнот Лізі! — Левко схопив куртку й шапку і вискочив із квартири.

Тафік полетів за ним.

На пошуки батьків

— Тобі не холодно надворі взимку, ти ж наче теплолюбна пташка? — запитав у Тафіка Левко, бредучи холодними вулицями. Так дивно було йти прикрашеним безлюдним містом.

«Теплолюбна, але незвичайна. Помічник головного чарівника світу мусить і сам бути трохи чарівником, — захекався від поривів вітру папуга. — Стій, давай відпочинемо».

І вони зупинилися на літній терасі кав'ярні, з якої крізь великі, аж до підлоги, вікна було добре видно, що там усередині.

А там було повно дітей і жодного дорослого. Діти їли чипси, запивали кока-колою і так бешкетували, що галас було чути надворі.

Схоже, що це святкували день народження. Та коли діти вже награлися, дорослі по них не прийшли. Діти так розбешкетувалися, що влаштували справжній розгартіаш.

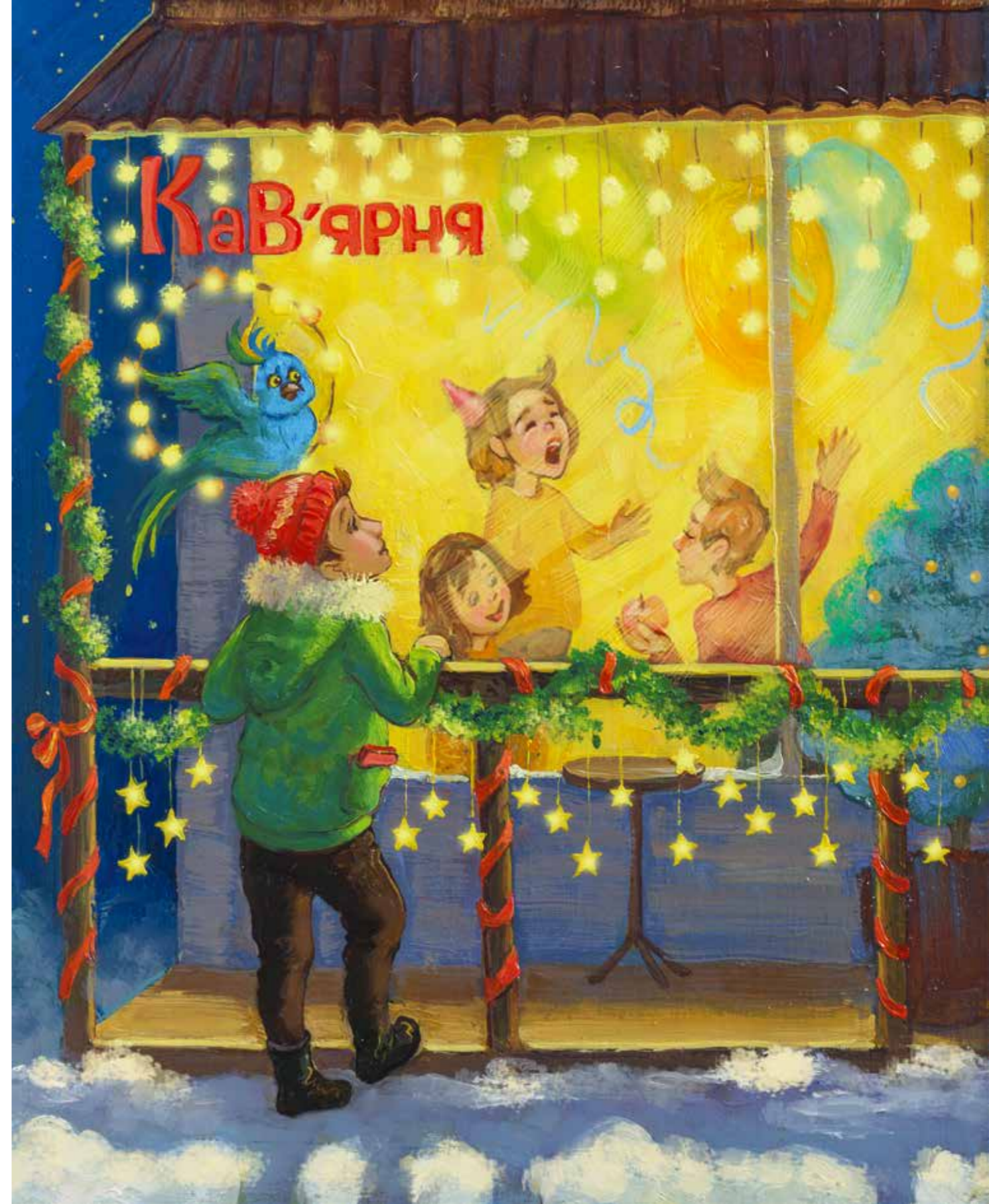
«Це ще вони не знають, що їхні батьки зникли. Ото буде сліз!.. Діти ж бо ще зовсім малі...»

— Не можна їм цього казати, поки ми все не з'ясуємо! Тільки от як це зробити?.. Повідомлю нашим про все, що ми побачили. — І Левко, сидючи надворі за холодним столиком, став писати в блокноті. Раптом краєм ока хлопчик помітив якесь пожвавлення серед дівчорі в кав'ярні. — А хто це в костюмі блазня? Він не схожий на дитину, хоч і малий на зріст...

«Не дитина, не дорослий...»

«Це потвора-троль! Все просто...»

Левко аж ручку випустив, коли почув думки Тафіка.

Чари починаються

— Ну що ж, мої любі Рудий і Каті! Поки Левко з Тафіком повернуться, приготуємо щось смачненьке! — запропонувала Лізі.

— Як ви можете думати про їжу? Стільки людей у небезпеці! Мрії у небезпеці! Світ за крок від катастрофи! — не стрималася Каті й мало не заплакала від відчаю. — Я стільки зусиль доклала, щоб сонопортуватися до людини, яка може нас усіх врятувати, і втратила свій шанс саме через штолен. Треба було одразу сказати, як є: «Світ у небезпеці, і тільки ви, пане Нільсе, можете зупинити злого троля! Сонопортал абикуди не відкривається...»

«Мр-р-р... ти правду кажеш, що потрапила не абикуди, а в сім'ю чарівників. У чарівника Нільса є скрипка, від звучання якої пригадуються забуті мрії, і більшість із них навіть здійснюються. У чарівниці Лілії є старовинна і теж чарівна кулінарна книга. У всіх, хто куштує страви за її рецептами, яснішають думки й теплішає на душі», — намагався заспокоїти Каті котик.

— От я й хотіла трохи розплутати наші думки... — зніяковоло мовила вчителька.

— Скрипка?! А де скрипка?! — заметушилась Каті. — Вибачте за емоції, ви все правильно робите. У мене справді плутаються думки, та й у животі бурчить від голоду. Але пригадати забуті мрії нам теж не завадить. Правда, спершу мушу трохи порепетирувати.

— Ти чудово граєш, довго навчалась? — запитала Лізі.

У її мультиварці вже щось готувалось і дуже смачно пахло.

— У Диволяндії, звідки я родом, усі діти вміють грати на кількох інструментах. Ми вчимося музиці від самого народження. І скрипки є різного розміру — для кожного віку. На такій скрипці я ще не грала, тому й хотіла спершу спробувати.

«Вибачте, що перебиваю, тут повідомлення від Левка.»

— І від Тафіка!.. Як вони там? — покинула грати Каті й схопила блокнот.

Лихий план троля

— Кому ще морозива? Хто хоче кока-коли чи соку? — підлещувався до дітей хитрий троль, майстерно ховаючи заросле шерстю обличчя під маскою блазня.

Діти вже втомилися від ігор, з'їли забагато шкідливої їжі і, звісно, стали бешкетувати. Та ще й злий троль ехидно дражнив дітей:

— Що, Софо, твоя мама про тебе забулася?.. Вона покинула тебе тут, і ти більше ніколи не потрапиш додому! Схоже, зайчики, вас ніхто не любить!

Коли всі діти розплакалися, троль перейшов до основної частини свого лихого плану:

— Не хвилюйтеся, мої любі! Я знаю, як повернути ваших забудькуватих, байдужих батьків і змусити їх піклуватися про вас.

Коли Левко, причаївшись під вікном, побачив, що витворює злий троль, то ледь не побіг рятувати дітвору. А коли ще й Тафік розказав хлопцеві, що той говорив, — ледь стримався, щоб не дати по писку лихому коротуну. Левко вже рік як займався тхеквондо і не міг терпіти несправедливості.

«Ти не дивись, що він малий. Це чаклун, його у чеснім двобої не здолати. А коли його підживлює дитяче скиглення, він стає ще сильнішим», — зітхнув папуга.

А от хто остаточно переконав Левка поки що не втручатися, то це Рудий. Він саме налагодив телепатичний зв'язок із Тафіком і благав дочекатися їх із Каті та Лізі. Рудий запевнив, що знає, як повернути всіх і все на свої місця. Батьків — до дітей, онучку — до дідуся, дитячі листи — у резиденцію Санти, а мрії й віру в добро — у серця людей. Ну і, звісно, в серця котів і папуг також. Особливо таких незвичайних, як Рудий і Тафік.

— Діти, ходіть усі сюди, до мене! От ви сумуєте за своїми мамами, татами, дідусями й бабусями. А чи варті вони ваших сліз?! Пригадайте, скільки разів вони відмовляли вам в елементарному, — промовив троль по складах, піднявши догори товстого пальця, — коли ви їх просили про щось. Скільки разів вони забороняли вам погуляти чи посидіти в інтернеті?! «Не можна!», «Забороняю!», «Ви ще малі!» А нескінченні правила?.. А розпорядок дня?.. А уроки?.. Тож ми змусимо ваших батьків відчувати, як це — бути обмеженими в елементарному! — і Гидокус знову підняв догори пальця.

Запала дзвінка тиша. Діти припинили скиглити, а дехто навіть зацікавлено підійшов ближче до троля, перебраного блазнем. Вони думали, що це аніматор, і не боялися.

— Ви готові показати дорослим, де раки зимують?! — вигукнув Гидокус.

Діти лиш зрідка шморгали носиками.

— Гаразд, ось ти, Софо!.. Ти гарненька дівчинка, — улесливо почав коротун. — Розкажино, чому ти недавно розсердилася на маму!

— Я... я хотіла дограти гру в «*Brawl Stars*», — несміло розпочала дівчинка, — а мама наказала негайно вимкнути планшет і йти спати, тому я програла. І наступного дня Зої при всіх назвала мене лузеркою.

— Bravo! Бідолашна дівчинко, ти маєш всі підстави злитися на маму! Хто ще розповість свою кривдну історію? — спитав Гидокус, задоволено потираючи руки.

— У мене вдома всі як показалися — тішаться малючкою, а до мене їм байдуже! Кажу: «Мамо, дивись, який я малюнок намалював!» А вона до тата: «Любий, нам треба показати сина психологу. Він уперто не зображує маленьку Олю, коли малює нашу сім'ю», — перекривив маму Влад, а тоді насупився і додав: — А навіщо та мала на малюнку? Це нечесно, вона і так скрізь! Без неї було краще!

— Ти маєш право ображатися, знаю, як тобі самотньо! Нумо! Хто ще розкаже про несправедливість і образи?

— Мені теж бувало самотньо, коли мене на ціле літо завозили до бабусі! Я плакав у бабусі, бо скучав за мамою з татом, а потім — удома, бо скучав за бабусею.

— Заходжу навшпиньки, щоб ніхто з дорослих, бува, не почув, по м'яча — на секундочку... Бо ж мене, а головне — м'яча, чекає весь двір! А вона: «Лесю, час обідати, помий ручки, доню!» Ну як тут не злитися!

І діти один поперед одного почали розказувати про образи і скаржитися на рідних.

Час гiяти

«Збираймося і йдемо до парку, там на нас чекають Левко і Тафік. Настав час діяти!»

— У який ще парк, котику? Я саме чудодійний супчик приготувала за рецептом Лілії. Може, поїмо? — бідкалася Лізі.

«Наливай у термос і бери із собою. Усе із собою — суп, скрипку!.. Збирайся, Каті. Тільки... підбери щось із Ліліїного гардеробу для себе. Бо так ти... — Рудий затнувся, глянувши на дивне вбрання дівчинки, та за мить зметукував: — ...бо так ти змерзнеш».

***

— Правильно кажете, діти! — Гидокус підхопив дитячі слова, сказані спересердя. — Як тут не злитись?! Злитись можна і навіть треба. Подумаєш — дорослі! Їм тільки дай волю — на голову сядуть. А де права дитини? Пропоную, поки дорослих нема, написати на них лист-скаргу Санті. Пригадати всі види дискре... дискрі... дискримінанти...

— Дискримінації, — поправила троля Лізі, яка стояла в гурті дітей.

(Вона з Каті та Рудим прийшли в парк, і вчителька непомітно пробралася в кав'ярню).

— Так-так, її! А скажіть-но, кому з вас батьки забороняли їсти те, чого хочеться і скільки хочеться? Кого змушували щовечора чистити зуби? В інтернеті не сиди, одягни шапку, прибери в кімнаті, винеси сміття, полий квіти, сходи до магазину... експлантація якась, та й годі!..

— Експлуатація, — знову не втрималася вчителька.

Гидокус зиркнув у бік Лізі, запідозривши щось не-добре.

— Екс-плу-а-та-ці-я, — вимовляючи чітко по складах, троль рушив до вчительки. — Чи ваші листи-скарги засмутять Санту? Так! Чи здійснить він після цього ваші бажання?! Так! Змушений буде здійснити, він же Санта! А ваше бажання — це відплата, це холод, вічний холод!.. За вікном, у серцях, у поглядах, у душах...

Гидокус ходив навколо дітей, які, сидячи на підлозі, згуртувалися біля вчительки, і зазиравав кожному у вічі. Від його слів справді хололо на душі, а величезне вікно почали затягувати білі візерунки наморозі.

Тієї миті до кафе влетів Тафік, тримаючи в лапах сто-сик листів.

— Листи до Санти! Листи до Санти! — зарепетував папуга.

Усі разом — го перемоги!

Слідом за Тафіком у кафе забігли Левко, Каті і, звичайно, Рудий, який давно розгадав підступні наміри злого троля і поділився з друзями своїм планом.

Тож Каті одразу почала грати на скрипці «Щедрика». Єлизавета Степанівна — частувати діточок своїм (тобто Ліліїним) чудодійним супом з термоса. А Левко звернувся до дітей зі словами, які, звісно, підказав йому Рудий. Бо хто ще міг би все це придумати?!

— Друзі, не думайте про помсту! Навіщо згадувати прикрі й сумні дні? Пригадаймо щось добре й веселе! Пригадаймо, як і за що ми любимо наших рідних і як вони люблять нас.

Троль скривився від цих слів і від веселої мелодії «Щедрика». Йому аж заціпило. Затуливши руками вуха, він несамовито затупотів ногами й закрутився на місці дзигою. Дітей це так розсмішило! Маска блазня спала, і всі побачили зарослу шерстю пику Гиденяти.

Левко, побачивши веселі личка дітей, продовжив говорити, як навчив його Рудий:

— Моїх батьків, Санта-Клауса і всіх-всіх дорослих викрав цей троль Гидокус Третій Мерзосвітний — і перетворив на крижини у своїй Троляндії. Ваші образи й нарікання на батьків зміцнюють і цю кригу, і здатність Мерзосвітного контролювати наші думки. Ви, мабуть,

вже самі помітили, як важко пригадати щось хороше, добре й веселе, і як легко — всякі капості?! Але ми зможемо!.. Я почну. Якось на татовий день народження мама спекла кремовий торт і прикрасила його першою полуницею, бо це було в травні. Я не втримався і з'їв усі полунички, а на їхнє місце поклав полуничні льодяники. Мама, звісно, помітила це, але нічого не сказала. Тато задув свічки, і свято вдалося. А наступного дня мама купила нам багато полуниць! Уявляєте? Тож нумо пригадувати радісні події! Хто розкаже свою?! — вигукнув Левко.

І діти наввипередки почали розказувати:

— Коли ми гуляємо разом, то мама завжди тримає мене за праву руку, а тато — за ліву...

— Я зробив з татом класну годівницю для синиць...

— Ми з матусею, татком і сестричкою вирізали сніжинки із серветок і прикрасили дім...

— А я вчора прокидаюся і чую, що в гості приїхали бабуся з дідусем...

— Щороку на Різдво ми з матусею печемо імбирне печиво з передбаченням, а потім пригощаємо ним сусідів...

— А ми недавно влаштували фотосесію вдома!.. Ви бачили б наші костюми! Я так сміявся...

— На вихідних ми з мамою і татом наливаємо в термос какао — і до вечора катаємося на велосипедах.

— Моему дідусю вирвали зуб, і я поклала йому під подушку подарунок. Хай думає, що від зубної феї!..

Повернення додому

Цього Гидокус вже не міг стерпіти. Він зіщулився, забився в куток, щось бурмотів і відчайдушно затуляв вуха волохатими руками, щоб не чути радісних дитячих голосів і мелодії «Щедрика».

Тафік вирішив долучитися й добити коротуна. Дістав зі стосу першого-ліпшого листа і почав голосно читати:

— «Дорогий Святий Миколаю! Якщо ти отримав мого першого листа, у якому я попросила в тебе внучку, не зважай. Я доросла і знаю, що онуків народжують діти. А дітей у мене нема. Тому прошу, подаруй мені папугу, який уміє читати думки. Ну, як Рудий у Левка. І щоб я теж його розуміла. Звісно, я щаслива і без папуги, бо люблю Левка і його родину. Але з папугою, хоч і без онучечки, я стану ще щасливішою! З повагою, Лізі (Єлизавета Степанівна)».

Запала тиша. Усі вражено замовкли, усвідомлюючи, що папуга вміє читати, і розуміючи, чийого листа він прочитав.

Тишу порушили дорослі, які раптом з'явилися біля кафе. Це батьки, дідусі й бабусі прийшли по своїх любих діток. Вони допомагали їм одягатися, розпитували, як минуло свято, і, либонь, навіть не здогадувалися, що їх викрадали... Все було як завжди, хіба що любов у серцях дітей і дорослих палахкотіла з такою силою, що аж вихлюпувалася назовні щирими обіймами й поцілунками. Тож сьогодні діти не розкажуть своїм рідним, що тих викрадали. Щоб не псувати чарівну мить любові.

«Ви відразу зрозуміли, що я — ваш подарунок? — запитав у Лізі збентежений Тафік і, не дочекавшись відповіді, защебетав далі: — А я собі гадав, як я вас упізнаю?! Нас із Сантою дуже розчулив ваш лист, а тоді почалося — викрадені листи, зниклі дорослі... Але коли Санта вирушав на пошуки листів, то наказав мені: “Бережи Каті. І обов’язково розшукай авторку того листа і залишайся з нею, ти їй дуже потрібний”. Цікаво, а де зараз сам Санта?!»

— З дідусем усе гаразд. Він щойно написав про це у чарівному блокноті. Усі листи доставлено в резиденцію, і він уже виконує бажання.

Свято врятовано!

«Мрії врятовано!» — тихенько промуркотів Рудий.

— А й справді, котику! Це ж ти допоміг розплутати цю дивну історію і перемогти Гидокуса Третього Мерзосвітнього. Як тобі це вдалося?

«Це вийшло саме собою, варто було подивитись на інших крізь призму любові. Бо всі на світі потребують любові, а надто такі лиходії, як Гидокус. Тільки погляньте, який він без маски ненависті й злості!..» — відповів котик.

Мрії збуваються

***

Троль сидів у куточку сам-один, обхопивши руками коліна, читав решту дитячих листів до Санти і зрідка схлипував.

— Ех! Стільки разів хотів написати листа з бажанням Санти... — зітхнуло Гиденя, коли до нього підійшли Рудий, його сім'я, Каті й Тафік. Дівчинка саме переписувалася в блокноті з дідусем.

— Дідусь пропонує тобі стати його старшим помічником замість Тафіка — радо сказала вона тролеві.

— Неймовірно! Це ж... Це справді моє бажання! — вражено вигукнув коротун. — Дякую, я не підведу!

— Мені час повертатись додому! — промовила Каті, віддаючи блокнот Левкові.

— Як шкода!.. Хтозна, чи побачимося ми знову? — зітхнув Левко, а тоді відвів очі й стиха додав: — Я буду за тобою... мріяти, Каті!

«Мрії збуваються!» — промуркотів Рудий, який зручно вмотивувався в Левка за пазухою і, звісно, казав правду.

Зміст

Оце так посилка!	2	Чари починаються	22
Сонопортація, або Незвичайна гостя	7	Лихий план троля	25
День як день, якби	12	Час гяяти	32
Куди всі поділися?	14	Усі разом — до перемоги!	38
На пошуки батьків	20	Повернення догому	42
		Мрії збуваються	46

УДК 087.5
П 88

Літературно-художнє видання
Серія «НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ»

Світлана Пухка, Катерина Кулик РУДИЙ. Історія друга. Чарівна

Для дошкільного й молодшого шкільного віку

Художниця Катерина Дудник

Головний редактор *Світлана Крупчан*
Відповідальний редактор *Світлана Попадюк*
Літературний редактор *Олена Бодасюк*
Коректор *Ганна Балановська*
Дизайн і верстка *Наталії Ромко*
Дизайн обкладинки *Вадима Булахова*

Підписано до друку 22.09.2021. Формат 84×100^{1/16}.
Папір крейдований. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 4,68. Тираж 1500 пр. Зам. №

ВИДАВЕЦЬ ПП «РІДНА МОВА»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК №6914 від 18.09.2019
Юридична адреса: 04050,
м. Київ, вул. Юрія Ілленка, 12
Фактична адреса: 04073,
м. Київ, просп. Степана Бандери, 6
Тел./Факс: (044) 490-99-01

ЗАМОВИТИ КНИЖКИ МОЖНА
У КИЄВІ:
Тел.: (044) 490-99-01, e-mail: sale@ridna-mova.com,
sale@machaon.kiev.ua

В ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИНІ: www.ridna-mova.com,
моб.: 098-023-55-41, 099-236-98-85

У ХАРКОВІ:
Філія ПП «Видавництво «Махаон-Україна»,
61070, Харків, вул. Акад. Проскури, 1.
Тел.: (057) 315-15-64, 315-25-81,
e-mail: machaon@machaon.kharkov.ua

Віддруковано
у АТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Пухка, Світлана.

П 88 Рудий. Історія друга. Чарівна : для дошк. й мол. шк. віку /
С. Пухка, К. Кулик; худож. К. Дудник — Київ : РІДНА МОВА,
2021. — 48 с. : іл. — (Серія «НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ»).

ISBN 978-966-917-777-3.

ISBN 978-966-917-340-9 (серія).

Магія Різдва, чарівники й чарівниці, які живуть у звичайній багатоповерхівці, несподівана сонопортація загадкової Каті, кумедні витівки папуги Тафіка, підступний план лихого троля Гидокуса та неймовірний порятунок... Усе це чекає на читача в казці про Рудого — кмітливого котика, який уміє дивитися на всіх крізь призму любові, а ще — передавати цей дар іншим!

УДК 087.5

ISBN 978-966-917-777-3
ISBN 978-966-917-340-9 (серія)

© Пухка С. В., Кулик К. О., 2021
© Дудник К. В., ілюстрації, 2021
© ПП «РІДНА МОВА», 2021